

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 421/2012-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. novembra 2012 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Jána Lubyho a Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti Ing. T. M., P., zastúpenej advokátom JUDr. Š. B., T., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 510/2008 (pôvodne vedenom Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 18 C 35/2005), za účasti Okresného súdu Piešťany, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. T. M. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom

Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 510/2008 porušené boli.

2. Okresnému súdu Piešťany prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 510/2008 konal bez zbytočných prietahov.

3. Ing. T. M. priznáva finančné zadostučinenie v sume 4 000 € (slovom štyritisíc eur), ktoré jej je Okresný súd Piešťany povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Piešťany je povinný uhradiť Ing. T. M. trovy konania v sume 269,58 € (slovom dvestošesťdesiatdeväť eur a päťdesiatosem centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. Š. B., T., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. mája 2012 doručená sťažnosť Ing. T. M. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovoru“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 510/2008.

Z obsahu sťažnosti, ako aj z obsahu spisu vyplýva, že na základe návrhu sťažovateľky, ktorý bol Okresnému súdu Trnava doručený 6. apríla 2005, sa začalo konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva; konanie bolo Okresným súdom Trnava vedené pod sp. zn. 18 C 35/2005. V zmysle zákona č. 511/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 371/04 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov

a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/2007 Z. z.“), bola vec postúpená okresnému súdu a v súčasnosti je vedená pod sp. zn. 4 C 510/2008.

Sťažovateľka v sťažnosti analyzuje doterajší priebeh namietaného konania tak pred Okresným súdom Trnava, ako aj okresným súdom, pričom poukazuje na neefektívnu činnosť oboch vo veci konajúcich súdov a formálnosť ich úkonov, ako aj „*veľké časové rozdiely v konaní oboch súdov od podania žaloby*“ navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1.) Základné právo Ing. T. M... na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5, 8 postupom Okresného súdu v Piešťanoch, v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 510/2008 porušené bolo.

2.) Okresnému súdu Piešťany prikazuje, aby v konaní vedenom pod č. k. 4 C/510/2008 konal bez zbytočných prieťahov.

3.) Ing. T. M... priznáva finančné zadostučinenie v sume 12.000,- € (slovom dvanásťtisíc eur), ktoré jej je Okresný súd Piešťany povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4.) Okresný súd Piešťany je povinný uhradiť Ing. T. M... trovy konania v sume 269,58 € (slovom dvestošesťdesiatdeväťeur, päťdesiatosem centov), na účet jej advokátka JUDr. Š. B... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 421/2012-16 zo 16. augusta 2012 ju prijal na ďalšie konanie. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľky a predsedníčku okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedníčku okresného súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadrila k sťažnosti. Právny zástupca sťažovateľky a predsedníčka okresného súdu ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Vzhľadom na oznámenia právneho zástupcu sťažovateľky a predsedníčky okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nie je možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predsedníčka okresného súdu vo svojom prípise č. Spr 408/2012 z 9. júla 2012 predložila ústavnému súdu svoje vyjadrenie k sťažnosti, v ktorom po chronológii postupu súdu v namietanom konaní najmä uviedla:

«Predmetné konanie je skutkovo zložitá, čo potvrdzujú vyjadrenia znalca, podané znalecké úkony, pričom zo strany odporcu voči týmto úkonom sú podávané námietky, s ktorými je súd povinný sa vysporiadať. Keďže však ide o námietky na vysporiadanie ktorých sú potrebné odborné znalosti, bolo nutné pojednávania opätovne odročovať, preto vyjadrenie právneho zástupcu navrhovateľky, ktorým označuje úkony súdu za formálne s poukazom na ustanovenie § 141 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku nie sú namieste. Je nutné poukázať na skutočnosť, že k väčším časovým rozdielom medzi úkonmi súdu došlo z objektívnych dôvodov pre mimoriadnu zaťaženosť, keďže v senáte „9“ bolo k 04. 07. 2012 pridelených na rozhodnutie 3516 vecí, z toho 668 civilných vecí (z ktorých 103 vecí je reštančných - 26 starších ako 5 rokov), 42 obchodných vecí a 214 vecí týkajúcich sa maloletých detí, osobného stavu, ktoré je sudkyňa povinná vybavovať prednostne. Je zrejmé, že za uvedeného stavu, ktorý je dlhodobý - od 01. 01. 2008, a ktorý si sudkyňa nezapríčinila sama, nie je v žiadnom prípade v ľudských silách objektívne možné dosiahnuť, aby súd postupoval a konal vo veci v kratších lehotách.»

Právny zástupca sťažovateľky v podaní z 15. októbra 2012 v reakcii na vyjadrenia predsedníčky okresného súdu okrem iného uviedol: „K vyjadreniam predsedníčky Okresného súdu Piešťany zo dňa 9. 7. 2012 a zo dňa 2. 10. 2012 v krátkosti len dodávam, že obe potvrdzujú prieťahy v konaní zo strany prvostupňového konajúceho súdu, keď sudkyňa na pojednávaní dňa 31. 10. 2011 odročila pojednávanie na neurčito za účelom nariadenia

kontrolného znaleckého dokazovania a vyššia súdna úradníčka podľa predsedníčky súdu vypracovala dňa 16. augusta 2012 uznesenie o ustanovení znalca...“

Ústavný súd zo spisu okresného súdu zisťoval doterajší priebeh namietaného konania a v tejto súvislosti poukazuje najmä na tieto skutočnosti:

1. Návrh na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam sťažovateľka doručila 6. apríla 2005 Okresnému súdu Trnava, kde bola vec zaevidovaná pod sp. zn. 18 C 35/2005.

2. Okresný súd Trnava 5. januára 2006 vyzval sťažovateľku na predloženie dokladu o hodnote nehnuteľností na účely vyrubenia súdneho poplatku. Vzhľadom na zmenu adresy, ktorú sťažovateľka vo veci konajúcejmu súdu neoznámila, ju Okresný súd Trnava opätovne vyzval na predloženie dokladu o hodnote nehnuteľností. Na túto výzvu reagoval právny zástupca sťažovateľky, ktorý v podaní doručenom mu 5. mája 2006 uviedol hodnotu predmetných nehnuteľností (bez predloženia relevantného dôkazu).

3. Výzvou doručenou právnomu zástupcovi sťažovateľky 7. júna 2006 bola sťažovateľka opätovne vyzvaná na predloženie dokladu o hodnote nehnuteľností. Právny zástupca sťažovateľky na túto výzvu nereagoval, a preto Okresný súd Trnava ďalšou výzvou z 25. júla 2006 (doručenou 16. augusta 2006) urgoval pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty na opätovné doloženie dokladu o hodnote nehnuteľností; sťažovateľka Okresnému súdu Trnava oznámila hodnotu nehnuteľností (doloženú o vyjadrenie realitnej kancelárie) v podaní doručenom vo veci konajúcejmu súdu 19. septembra 2006.

4. Okresný súd Trnava vyzval 2. októbra 2006 sťažovateľka na zaplatenie súdneho poplatku v lehote 10 dní; sťažovateľka si poplatkovú povinnosť splnila 24. októbra 2006.

5. Dňa 21. novembra 2006 Okresný súd Trnava nariadil termín pojednávania na 18. december 2006; toto pojednávanie bolo odročené na neurčito na účely ustanovenia znalca na ocenenie nehnuteľností, ktoré sú predmetom konania, a tiež na zistenie ich reálnej deliteľnosti.

6. Uznesením vyššej súdnej úradníčky Okresného súdu Trnava č. k. 18 C 35/2005-62 zo 7. marca 2007 bol ustanovený znalec, ktorému bola na podanie znaleckého posudku určená dvojmesačná lehota; spis bol znalcovi doručený 4. apríla 2007.

7. Okresný súd Trnava urgoval znalca na podanie znaleckého posudku výzvami z 13. júla 2007, 8. októbra 2007, 16. januára 2008, 28. marca 2008 a 19. mája 2008. Znalec v reakcii na tieto výzvy vrátil spis okresnému súdu 27. júna 2008 bez vypracovaného posudku, pričom svoju nečinnosť ospravedlňoval dlhodobou práceneschopnosťou.

8. Na základe zákona č. 511/2007 Z. z. došlo k prechodu výkonu súdnictva z Okresného súdu Trnava na okresný súd aj vo veci sťažovateľky; spis bol 16. júla 2008 okresným súdom zaevidovaný pod sp. zn. 4 C 510/2008.

9. Uznesením sp. zn. 4 C 510/2008 zo 16. decembra 2008 okresný súd ustanovil nového znalca na vypracovanie znaleckého posudku v lehote dvoch mesiacov od doručenia spisu; spis bol znalcovi doručený 14. januára 2009, znalec doručil znalecký posudok okresnému súdu 14. apríla 2009.

10. Okresný súd vyzval 17. septembra 2009 účastníkov konania na vyjadrenie k znaleckému posudku a následne nariadil termín pojednávania na 9. november 2009, ktoré ale odročil na neurčito z dôvodu výhrad odporcu voči záverom znaleckého posudku.

11. Okresný súd (po takmer siedmich mesiacoch od vznesenia výhrad odporcu) 24. mája 2010 vrátil spis znalcovi na doplnenie znaleckého posudku; znalec po doplnení znaleckého posudku spis vrátil okresnému súdu 27. júla 2010, ktorý 28. októbra 2010 nariadil pojednávanie na 17. január 2011.

12. Pojednávanie nariadené na 17. január 2011 bolo z dôvodu výhrad právneho zástupcu odporcu k znaleckému posudku odročené na účely opätovného doplnenia znaleckého dokazovania; spis bol v ten istý deň zaslaný znalcovi, ktorý znalecký posudok doplnil a vrátil spis okresnému súdu 28. marca 2011.

13. Dňa 14. apríla 2011 okresný súd nariadil pojednávanie na 27. jún 2011, ktoré bolo odročené na účely doplnenia dokazovania na 19. september 2011.

14. Pojednávanie nariadené na 19. september 2011 bolo po prerokovaní veci odročené na 31. október 2011 na účely výsluchu znalca.

15. Pojednávanie nariadené na 31. október 2011 bolo odročené na neurčito z dôvodu nariadenia kontrolného znaleckého dokazovania. Po vyžiadaní otázok účastníkov konania, na ktoré má znalec odpovedať (tieto boli okresnému súdu doručené odporcom 1. novembra 2011 a sťažovateľkou 30. januára 2012), vo veci konajúca sudkyňa vydala vyššej súdnej úradníčke 21. júna 2012 pokyn na vypracovanie uznesenia o ustanovení znalca.

16. Uznesením z 24. októbra 2012 okresný súd ustanovil znalca; označené uznesenie bolo v čase rozhodnutia ústavného súdu o sťažnosti doručované účastníkom konania.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 510/2008.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná, čo je v zásade to isté právo, ktoré pre účastníka konania zaručuje čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí aj o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej

ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (obdobne III. ÚS 127/03, IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritéria, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Ústavný súd (obdobne ako Európsky súd pre ľudské práva) pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľov.

1. Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je rozhodovanie o návrhu sťažovateľky, ktorým sa domáha zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam. Predmetom namietaného konania je rozhodovanie o veci, ktorá patrí do štandardnej rozhodovacej agendy súdov prvého stupňa, a aj preto ústavný súd nepovažuje vec za právne zložitú. Zo skutkového hľadiska ústavný súd

pripúšťa, že ide o vec zložitejšiu, a to aj vzhľadom na potrebu vykonať znalecké dokazovanie vrátane vypracovania kontrolného znaleckého posudku. Zároveň však zdôrazňuje, že skutková zložitosť veci nemôže ospravedlňovať stav namietaného konania v čase doručenia sťažnosti sťažovateľky.

2. Správanie sťažovateľky ako účastníka konania ústavný súd hodnotí predovšetkým v období po postúpení veci okresnému súdu v zásade ako aktívne a súčinnosťné. V období, keď vo veci konal Okresný súd Trnava, sťažovateľka reagovala na jeho výzvy (na účely doplnenia návrhu a zaplataenia súdneho poplatku) s určitým omeškaním, ale tieto skutočnosti v konečnom dôsledku nemali zásadnejší vplyv na doterajšiu – zjavne neprimeranú dĺžku namietaného konania.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, ktorým ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup samotného okresného súdu, ako aj Okresného súdu Trnava v období do prechodu výkonu súdnictva na okresný súd. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej súčasťou prechodu výkonu súdnictva je aj prenesenie zodpovednosti za priet'ahy v konaní z odovzdávajúceho súdu na nadobúdajúci súd (napr. IV. ÚS 218/08, III. ÚS 38/2010, IV. ÚS 138/2010). Zároveň ústavný súd pri preskúmaní postupu oboch vo veci sťažovateľky konajúcich súdov vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, v zmysle ktorého zbytočné priet'ahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Zo spisu vyplýva, že v doterajšom priebehu namietaného konania bolo zatiaľ nariadených šesť pojednávaní, ktoré boli spravidla odročované na doplnenie dokazovania, čo naznačuje nízku efektívnosť postupu vo veci konajúcich súdov. Za zvlášť neefektívny považuje ústavný súd postup Okresného súdu Trnava, ako aj okresného súdu pri zabezpečovaní znaleckého dokazovania. Po prvom ustanovení znalca síce Okresný súd Trnava viackrát urgoval znalca, ale v konečnom dôsledku mu bol spis po viac ako roku

vrátený bez vypracovania znaleckého posudku. Po ustanovení nového znalca okresným súdom bol síce znalecký posudok vypracovaný v určenej lehote, ale v dôsledku námietok účastníkov konania bol znalecký posudok dvakrát dopĺňaný a následne po vypočutí znalca okresný súd vo veci nariadil kontrolné znalecké dokazovanie, pričom v súvislosti s ustanovovaním ďalšieho znalca došlo k neodôvodneným priet'ahom, v dôsledku čoho nie je znalecké dokazovanie ani v súčasnosti ukončené (viac ako päť rokov od ustanovenia prvého znalca). Popri neefektívnom zabezpečovaní znaleckého posudku ústavný súd v zhode so sťažovateľkou konštatuje, že medzi jednotlivými procesnými úkonmi okresného súdu sú pomerne dlhé časové obdobia nečinnosti. V dôsledku týchto skutočností okresný súd ešte po takmer ôsmich rokoch od začatia konania vo veci meritórne nerozhodol, čo už samo osebe nie je z ústavného hľadiska akceptovateľné.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že predovšetkým neefektívnou činnosťou vo veci konajúcich súdov došlo k zbytočným priet'ahom v namietanom konaní, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jej práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku toho nálezu).

Vzhľadom na skutočnosť, že namietané konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu ešte právoplatne skončené, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy okresnému súdu prikázal, aby v ďalšom v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 510/2008 konal bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho

domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Vzhľadom na dlhotrvajúci stav právnej neistoty sa sťažovateľka domáha aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 12 000 €.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Pri určení sumy primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc predovšetkým doterajšiu dĺžku namietaného konania a stav, v akom sa nachádzalo v čase doručenia sťažnosti, ako aj intenzitu neefektívneho postupu okresného súdu, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia v sume 4 000 € primerané konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci (bod 3 výroku tohto nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. Š. B. Za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2012 patrí podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov odmena v sume 127,16 €, čo spolu s režijným paušálom (7,63 €) predstavuje odmenu za jeden úkon 134,79 €. Ústavný súd priznal úhradu trov konania za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie vecí,

písomné vyhotovenie sťažnosti), t. j. v celkovej sume 269,58 € (2 x 134,79 €), ktorú je okresný súd povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľky (bod 4 výroku tohto nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. novembra 2012